

NËNTËDITËSHJA E KRISHTLINDJES 2022

16 dhjetor

MISTERET THEMELORE TË FESË

Ta fillojmë me këtë Meshë të shenjtë Nëntëditëshen në përgatitje të solemnitetit të Krishtlindjes, të cilën këtë vit dëshiroj t'ia kushtoj katekezës themelore të të krishterit, atë që deri para disa vitesh në disa bashkësi bëhej duke kënduar ato vargje që ndihmonin në kujtimin e elementeve kryesore të fesë tonë dhe që, për fat të keq, nuk këndohen më. Por duhet të pranojmë se ato ishin një ndihmë e vlefshme që nuk zëvendësonin katekizmin, por që ndihmonin kujtesën për të sjellë në mendje atë në të cilën ne besojmë.

Bëhet fjalë për ta jetuar fenë dhe për t'ua dëshmuar atë të tjerëve. Në fakt, nëse sot një jo i krishterë do të na pyeste se në çfarë besojmë, me vështirësi do të përgjigjeshim me vetëdije. Për këtë arsye, të paktën me ju që merrni pjesë në këtë Nëntëditëshen, dëshiroj t'i kujtoj këto elemente kryesore të fesë së krishterë.

Në këtë takim të parë kujtojmë dy misteret kryesore të fesë:

- Njësinë dhe Trininë e Hyjit.

- Mishërimin, Mundimet, Vdekjen dhe Ngjalljen e Zotit tonë Jezu Krishtit.

Fillimisht duhet të themi se kemi të bëjmë me “Mistere”: nuk do të thotë se ato nuk mund të njihen, por se jemi përballë botës së Hyjit dhe zbulimit të tij; dhe pastaj janë “themelore”, sepse këto dy të vërteta janë më të rëndësishme se të tjerat. Në fakt, ato janë dy të vërtetat për të cilat bien dakord të gjithë të krishterët, madje edhe vëllezërit e ndarë.

Besimi në të vetmin Hyj u zhvillua gradualisht në Besëlidhjen e Vjetër. Ka shumë pjesë të Shkrimit të shenjtë që na flasin për “Hyjin e vetëm”, në kundërshtim me politeizmin ose me monolatrinë e popujve të tjerë që përmenden në Bibël. Në zbulimin e bërë nga Jezusi në Besëlidhjen e Re zbulojmë se Hyji i vetëm është edhe Ati i tij; e dëgjuam edhe në Ungjillin e sotëm. Megjithatë, është një atësi që Jezusi ua shtrin të gjithëve. Në fakt, të gjithë autorët e shenjtë të Besëlidhjes së Re do t'i referohen me bollëk kësaj atësie kur duan t'i nxisin të krishterët të jetojnë si bij të Hyjit.

Reflektimi teologjik i të krishterëve më pas ka parë në marrëdhënien midis Atit dhe Birit Dashurinë që Shkrimet e shenjta e identifikojnë si Shpirt Shenjt. Nuk do të mjaftonte një Nëntëditëshen e plotë për të folur për Trininë e shenjtë, ashtu siç besohet nga krishterimi, por sot ne na mjafton të riformulojmë fenë tonë në Atin, në Birin dhe në Shpirtin Shenjt, një Zot në tre Persona/Veta të barabartë dhe të dallueshëm.

Edhe pse ia atribuojmë Atit krijimin, Birit shëlbimin dhe Shpirtit Shenjt shenjtërimin, megjithatë duhet të kujtojmë gjithmonë se secili nga tre Personat/Vetat vepron në bashkësi të përsosur me të tjerët në secilën prej veprimeve hyjnore.

Duke folur për Personin/Vetën e dytë të Trinisë së shenjtë ne e identifikojmë atë me Jezusin e Nazaretit, Hyj i vërtetë dhe njeri i vërtetë. Në të shkrihen në mënyrë të përsosur dy natyrat, njerëzore dhe hyjnore. Edhe pse në bashkësi me krejt hyjninë, si njeri i vërtetë ai kryen veprën e Shëlbimit duke ia ofruar vetveten Atit si një anëtar i gjallë i bashkësisë njerëzore.

Edhe pse me natyrë hyjnore, ai është mishëruar dhe është bërë njëri prej nesh. Ai me të vërtetë duroi Mundimet dhe Vdekjen dhe me fuqinë e tij është ngjallur nga të vdekurit. Falë Tij, kushdo që merr pjesë në Vdekjen dhe Ngjalljen e tij nëpërmjet Pagëzimit, merr si dhuratë bërjen bir hyjnor, duke rivendosur në vetvete përngjasimin dhe ngjashmërinë me Hyjin, të cilat i kemi humbur për shkak të mosbindjes së Adamit.

Të gjithë janë të thirrur që ta marrin këtë shpëtim, ashtu siç na e kujtoi Isaia profet sot në leximin e parë. Por ne të krishterët nuk duhet ta harrojmë detyrën tonë misionare për ta shpallur dhe për ta jetuar fenë që kemi marrë në Pagëzim.

T'ia kërkojmë këtë hir Fëmijës Jezus sot.